

[Wihjelm.]

om ikke spekulanterne på det område er nok så drevne og også har set, at der i realiteten er muligheder, selv om anparterne ikke er solgt reelt, når loven træder i kraft, fordi der klart og tydeligt med de domme, der er faldet, er åbnet mulighed for, at man kan sælge til mellemmand, at man kan sælge til stråmænd, det er ikke køberen, der nødvendigvis skal udnytte den brugsret, der er forbundet med anparten. Det er trænede folk, der har at gøre med dette område, og jeg tror, at man begår en utilgivelig brøler, hvis man tror, at de ikke nok så hurtigt som nogen herinde har fået øje på de muligheder, der ligger dér.

Dertil kommer, at der er nævnt i den offentlige debat, men ikke her i dag, fra et medlem af tinget, at der findes huller i dette lovforslag — jeg vil ikke påtage mig at pege dem ud sådan med fuldstændig sikkerhed — som, selv efter at loven i givet fald måtte være vedtaget, kan udnyttes til uhæmmet og fortsat og ubegrænset oprettelse af anpartslejligheder, præcis som det er sket inden for det sidste par års tid.

Jeg synes, at der er alt muligt, der taler for, at denne lovgivning — og det skal jeg ikke forsømme lejligheden til at sige også nu — skal have tilbagevirkende kraft til den dato, hvor lovforslaget er fremsat, og vil ikke andre gøre det, vil vi stille det ændringsforslag, der tager sigte herpå, så man endnu en gang har fået det at vide i forvejen.

Der tales i ministerens bemærkninger om, at ved lovforslagets fremsættelse findes der allerede en del osv., og det er jo korrekt, men hvad med dem, der yderligere kommer til, inden der bliver vedtaget noget på dette område? For i henhold til § 7 er det jo ikke regeringens hensigt, at der skal være nogen tilbagevirkende kraft, men at loven træder i kraft ved bekendtgørelsen. Jeg synes, der er alt muligt, der taler for, at man stopper den åbning, der er lavet ved højesteretsdommen, og det nødvendiggør, at der lovgives med tilbagevirkende kraft her.

Jeg vil benytte lejligheden til også at rykke ministeren for svar på et spørgsmål, jeg for uger siden stillede i boligudvalget, nemlig: vil ministeren til støtte for en argumentation for en sådan lovgivning eller til støtte for det modsatte, alt efter hvordan

virkeligheden nu tegner sig, løbende underrette boligudvalget om, hvilke tinglysninger af anpartslejligheder der rent faktisk sker? Jeg mener, at dette ønske er blevet yderligere understreget, hvis bare der er en smule hold i de pressemeddelelser, der var fremme for en uge eller en halv snes dage siden, om, at der var sket udstykning og tinglysning i hvert fald i et omfang på en tusind stykker, og det var svært at se af den pågældende pressemeddelelse, om det endda kun var i et lokalt meget afgrænset område.

Om det andet lovforslag vil jeg sige, at vi deler ikke det synspunkt, at der har vist sig et behov, som mange ordførere her har sagt, og som det står i bemærkningerne, et utvivlsomt behov for disse ejerboliger.

Det har vist sig, at nogle af dem kunne sælges, det er korrekt, og det kan jo ikke undre nogen. For hvad var det, der skete, da man indførte dette her i 1966? Da skete der det, at der kom ikke én bolig mere på markedet, naturligvis. Men der skete det, at de i forvejen ikke særlig fyldige spalter i den dagspresse, som havde specialiseret sig i og nærmest monopoliseret annoncer om ledige boliger, fuldstændig konverterede fra at annoncere lejligheder til at annoncere ejerlejligheder. Der skete det, at i løbet af få måneder blev 75 pct., 80 pct., måske endda lidt mere af, hvad der var af boliger på markedet, unddraget de folk, der kun kan leje, og de blev forbeholdt de folk, der kunne købe ejerboliger. Og det var jo til priser, som betød — og det vil næppe, i hvert fald principielt, være så forfærdelig forskelligt fra, hvad der ville ske ved en løsgørelse nu her — at den faktiske boligudgift i sådan en bolig gik hen og blev typisk 8, 10, 12 gange så stor, som den havde været efter den hidtidige huslejerregulering på området.

Venstres ordfører snakkede i dag og snakker altid i disse forbindelser meget om nærdemokrati, men jeg kan ikke lade være med at bemærke, at hver gang venstre snakker om nærdemokrati, så er der den hage ved det, at dette demokrati af en eller anden mærkelig grund for den samme ting skal koste 6, 8, 10 gange så meget, som de samme ting kostede, dengang man ikke havde nærdemokratiet, men man bare skulle betale de faktiske driftsudgifter, samtlige renter og afskrivninger på de pågældende boliger, samtlige renter og afskrivninger på